

gen Geestes in ons hart, m.a.w. of de kenmerken der uitverkiezing, door onze belijdenis zoo schoon genoemd, zich in ons bevinden."

Kijk, daar wordt nu een bezwaar gemaakt, dat wij telkens weer tegen ons standpunt hooren inbrengen.

Wij hebben telkens dit beweerd:

Daar is iemand, die gelooft, dat hij in Christus Gods kind is.

Maar hij is toch niet rustig, want hij denkt bij zichzelf: „is mijn geloof wel echt?"

M.a.w., hij durft niet te rusten in het heil, dat in Christus is, hij durft niet te rusten in de borg-gerechtigheid des Heilands.

Nu gaat men zichzelf onderzoeken of men heeft de kenmerken des nieuwen levens.

Heeft men die, stel dat dat op deze wijze ooit mogelijk is, gevonden, dan zal men durven rusten in het heil, in Christus.

Welnu, zeg ik, zodoende maakt men, wat men bij zichzelf vindt, tot grond van zijn zekerheid, in stee van de belofte, het Woord Gods.

Wanneer ik zóó spreek, dan zegt men altijd weer: „neen, dat is niet juist; wij weten even goed als gij, dat er in ons nooit iets verdienstelijks is; dus wij willen niet rusten in iets van onszelf".

Wat laatste bedoelt ook de schrijver van dezen brief.

Mijn antwoord is:

Natuurlijk weet ik wel, dat gij niet bedoelt uw „kenmerken" te maken tot verdienende oorzaak van het heil.

Maar of gij op een gegeven oogenblik rustig moogt zijn op grond van Christus' gerechtigheid, dat wilt gij laten afhangen niet van wat God tegen U zegt, in Zijn Verbond, maar van wat gij bij uzelf bevindt.

Dat dat werkelijk zoo is blijkt zoo duidelijk uit het gedeelte van den brief, dat ik hierboven neerschreef.

Duidelijk blijkt daaruit, dat de schrijver bedoelt: „ik mag mij de weldaden des Verbonds niet eer toeëigenen, dan wanneer ik het leven des Geestes in mijzelf bevindt".

En dat is inderdaad, (och, of men dat toch wilde inzien) dat is inderdaad fout.

De toeëigeningsgrond is alléén Gods belofte.

Daarom is het zoo verkeerd den bekommerden mensch te wijzen op de kenmerken die bij hem gevonden worden.

Hij heeft de belofte Gods en daarop mag en moet hij rusten.

Elk ander pogen stuwt hem in een verkeerde richting, slaat hem los van Gods belofte, doet hem bezig zijn met zichzelf, instee van met Gods Woord, zet zijn voeten, practisch, op den wankelen bodem der bevinding.

Tenslotte zegt de briefschrijver:

5e. „De prediker moet niet trachten, zooals in den laatste tijd zoo veelvuldig geschiedt, het aanbiddend stuk der verkiezing Gods te camoufleren, blijkbaar om geen oorzaak tot ergernis te geven. Een Gereformeerde preek moet in het centrum hebben de verkiezende liefde Gods, het „cor ecclesiae", het hartebloed der kerk.

Door zulk een prediking worden wij in onszelf geheel afgebroken en komt God in alles de eer toe; worden wij opgebouwd; heerlijk vertroost door de verkiezende liefde Gods, in Christus tot openbaring gebracht, en door den Heiligen Geest aan het hart van al de Zijnen toegepast.

Dan komen het wonder in het geloof en het geloof in het wonder niet los van elkander te staan, dan gaan transcendentie en immanentie samen; hetgeen m.i. het juiste standpunt is".

Tot zoover de schrijver.

Wat die laatste zinsnede betreft, het is mij niet precies helder, wat daarmee bedoeld wordt. Ik laat dat rusten.

Met dezen broeder aanvaard ik natuurlijk zoowel de transcendentie als de immanentie Gods; ook belijdt ik volkomen, dat elk zondaar, die tot het geloof komt, een wonder is.

Maar nu de quaestie van de verkiezing in de prediking.

Zeker moet de verkiezing een plaats in de prediking hebben.

Het is alleen maar de vraag: „welke plaats?"

En nu weet ik, dat het goed Gereformeerd is, den mensch niet te plaatsen voor de verkiezing, zoolang hij tot het geloof niet gekomen is.

Het is m.i. niet in de Gereformeerde lijn om te zeggen: „ge moet eerst de kenteekenen der verkiezing bij u bevinden, eer gij gelooven moogt, dat gij deel aan Christus hebt".

In den oproep tot gelooven kan spreken over de verkiezing geen plaats hebben.

Wie dat doet zet de dingen in een absoluut verkeerde orde.

De oproep tot gelooven is onvoorwaardelijk. „Geloof in den Heer Jezus Christus en gij zult zalig worden."

Eerst als wij Christus door het geloof hebben omhelsd, eerst dan krijgt de verkiezing een plaats in ons leven. Dan zien wij heel ons heil, ook ons geloof opkomen uit de verkiezing Gods. Dat geeft groote rust, dat brengt er ons toe Hem, onzen God, alléén de eere te geven.

Hiermee heb ik den broeder, van wien ik het

besproken schrijven ontving, meen ik, recht gedaan.

Hij zegt tenslotte nog: „Het standpunt van Dr Kuyper is door en door schriftuurlijk". Mijns inziens vergist hij zich daarin deernlijk.

Hij blijft trouwens in gebreke om ook maar in eenigerlei wijze deze bewering te bewijzen.

Neen, naar mijn overtuiging, ik kan, ik mag het niet anders zeggen, berooft het door Dr Kuyper verdedigde standpunt de gemeente van de vastigheid van Gods verbond.

Onze rijkdom is, dat wij van jongsaf weten dat God gezegd heeft en dat heeft beteekend en verzegeld door den Heiligen Doop: „Ik neem u aan tot Mijn kind; ik geef u de vergeving der zonden". Dat zegt God tegen elken doopeling. Daarom mag ieder, die gedoopt is dat aannemen, ja, moet hij dat aannemen.

Doet hij het niet, dan komt hij om.

Maar aannemen mag en moet hij het.

En nu moet men niet aankomen met te zeggen: „maar hoe kan dat nu? als iedereen, die gedoopt is dat mag aannemen, hoe kan het dan later blijken, dat er toch onder de gedoopten niet-verkorenen zijn?"

Want dan antwoord ik:

Dat kan ik ook niet beredeneeren. Maar dat behoeft ook niet.

Ik buig mij eenvoudig onder het Woord. En hoe de verhouding is tusschen Gods Verkiezing en het Verbond; tusschen het aanbod des heils en de Verkiezing, dat weet God wel.

Wij moeten niet trachten dat rationaliseeren op te lossen.

Het is mij een raadsel hoe Prof. Grosheide in „de Heraut", besprekende de brochure van Dr Kuyper, ons kan beschuldigen van rationaliseeren.

Wij laten juist het mysterie staan, door te aanvaarden, enerzijds, dat alle gedoopten mogen en moeten aanvaarden het heil, op grond van Gods belofte; en anderzijds, dat toch telkens blijkt, dat niet iedere gedoopte uitverkoren is.

Terwijl Dr Kuyper dit mysterie zoekt weg te werken, door tegen de gedoopten te zeggen: „eerst als gij de kenteekenen der verkiezing bij u bevindt, moogt ge aanvaarden, dat de belofte inderdaad u persoonlijk geldt".

Dát is rationaliseeren, waardoor de beteekenis van het verbond wordt gebroken.

Zoo moet het niet.

Och, dat toch alle gedoopten kinderlijk wilden aanvaarden Gods beteekende en verzegelde belofte en ingaan door de poort, die de Drieëenige God hun heeft opengezet.

D. v. D.

HET BOEK VAN DE WEEK

Tusschen polder en sawah.

Mr H. Schokking: Tusschen polder en sawah. — J. Ploegsma, Zeist. 1936.

Indië gaat meer de aandacht trekken. Enkele jaren achter elkaar viel daar net als in het moederland de eene slag na de andere. En velen, vooral onder de jongeren, hebben het verleerd om naar Indië te kijken.

Maar de kentering schijnt op komst. Het gaal er weer op lijken, dat Indië meer dan de jaren, die achter ons liggen, voor vele jongelui het land hunner toekomst zal worden. Daar zijn verschillende teekenen, dat het weer gaat in opwaartsche lijn. Teekenen is bijv., dat aan het Koloniaal Instituut te Amsterdam de indologische leergangen, welke tot 1932 bij de afdeling volkenkunde werden gegeven, weer zijn hervat.

Wij staan dus voor het feit, dat er weer Hollandse jongens gevraagd worden voor uitzending naar Indië. We kunnen nu niet stil staan bij het groote belang dat Holland en Indië beide hierbij hebben.

Iets anders vraagt hier de aandacht. Wie zijn het, die nu naar Indië gaan? In den hausse-tijd voor den oorlog is er over geklaagd, dat ons christelijk volksdeel achterbleef. Zeker daar dreigen groote gevaren en menigeen, die niet vast in zijn schoenen stond, is in Indië te gronde gegaan, maar toch telkens weer en terecht is er vooral door Zendingsschrijvers op gewezen, dat Christelijk Nederland nog wel zendelingen wilde sturen, maar zijn zonen niet wilde afstaan voor de andere taken van dienst onder het volk van Grooter-Nederland.

En de Zending ondervond van dit alles den terugslag. Want voor den inlander, om maar één ding te noemen, is de zending een zaak van de blanken. Wat moet hij nu denken van dit werk en zijn arbeiders, als hij ziet dat heel de levens-toon in de blanke kringen lijnrecht indruischt tegen alles wat de zending brengen wil.

Deze dingen en meer brengt ons heel scherp tot bewustzijn, het boek, waarvan de titel hierboven staat. Tusschen polder en sawah. Een boek over Indië, maar nu eens geen roman, zooals ge er bij tientallen kunt lezen, de één nog al waardeloozer

dan de andere, om maar geen ander woord te gebruiken.

Puttend uit een ervaring van vier Indische jaren geeft de vertegenwoordiger van de Amsterdamse Maatschappij voor Jongemannen, A.M.V.J. in Indië, Mr H. Schokking, ons hier een teekening van het leven van hen, die vol idealen naar Indië zijn vertrokken.

De titel zegt het al dat hij daar heeft gezien in dat leven, een tweeslachtigheid, een gebrokenheid.

In Indië kunnen ze niet wennen, ze leven op het verlot en straks in Holland vinden ze een totaal andere wereld dan die van hun indische dromen van verlangen en dan gaan ze maar weer terug en hetzelfde leventje begint opnieuw. Hun hart is tusschen de polders gebleven en zelf moeten ze werken tusschen de sawah's.

Spanning van twee werelden. Het is maar de groote vraag, of hij die uilgaat het evenwicht zal kunnen vinden. Evenwicht. Indië riep en het werk daar, maar in Holland lag de voedingsbodem van de wortelen van hun bestaan.

Daar hebt ge den nood van veler leven in Indië. Gedeelde menschen. Mr Schokking laat ons den achtergrond zien, waartegen de blanken en vooral de vrijgezellen, moeten werken. Aan hen wijdt hij speciaal aandacht in verband ook al met zijn bijzondere opdracht, die men kort zoo zou kunnen formuleeren: voorbereidingen te treffen voor de schepping van een eigen milieu als klankbodem voor het leven in de tropen.

Ik mag hier wel overnemen wat Mr Schokking zelf aan het eind van zijn boek schrijft:

„De vrijgezel vinde bij zijn aankomst in Indië een open deur, die toegang geeft tot een kring, waar hij zich aanstands opgenomen weet en waarin hij verkeer kan met zijn belangen en zijn moeilijkheden, groot en klein". „Dat is de eerst noodige en direct bereikbare aanvulling in zijn levensomstandigheden, waarvan een samentrekking van krachten tot individueel en koloniaal geestelijk welzijn het natuurlijk gevolg zal zijn, die het mogelijk zal maken al het wezenlijke uit de wereld der polders te behouden en in nieuwe levensvatbaarheid wortel te doen schieten in de wereld van palmen en sawah's."

Om twee redenen is juist deze passage gekozen.

Men ziet hieruit, dat deze gedeelde levenshouding niet absoluut noodzakelijk is. En voor wie gelooft, mag deze gebrokenheid er niet zijn. Dat geloof zal hem het werk en de plaats, waar hij dat mag doen en al de bezwarende omstandigheden daarvan, als hem door God toegewezen doen aanvaarden en hij zal het doen, wetend, dat hij zoo alleen en daar ambtsdrager kan zijn door God daartoe geroepen.

Dat is de roeping, die in betrekking tot Indië vandaag uitgaat juist tot onze christelijke kringen. Wij mogen ons niet onttrekken aan de Zending, maar ook zeker niet aan heel dat leven in staat en maatschappij, dat daar in Indië opgebouwd wordt.

Mr Schokking dringt aan op scherpe selectie van hen, die willen uitgaan. Zij die gaan, moeten uit het goede hout gesneden zijn. Dat is nu meer dan ooit eisch. Daarom is nu de beurt aan hen, die uit het ouderlijk huis kennen het leven uit het verbond, dat in geloof zijn kracht vindt. Laat ze dan maar gaan! Dat geloof zal hen de moeilijkheden te boven doen komen, dat is het immers, dat de wereld overwint.

Dan zal de Zending niet meer behoeven te klagen over de tegenwerking der Europeesche bevolkingsgroep in haar geheel. Ook heel het kerkelijk leven in Indië zal er den terugslag van ondervinden. Ze hebben daar in Indië zware jaren achter den rug, kregen niet het minst hun deel van de inzinking, zoo zelfs dat enkele kleine kerken niet dan met de grootste moeite hun eigen kerkelijk samenleven intact houden.

Velen waren gedwongen vóór hun tijd naar Holland terug te keeren. Velen, die een open oog hadden voor den nood van Indië, die daar hun roeping en taak hadden zien liggen voor zichzelf niet alleen, maar ook als volk. Daar is veel afgebroken, wat opgezet was ook tot de verbreiding der echt calvinistische beginselen.

Daar is nu een achterstand in te halen in Indië. Des te luider moet dus de roep-naar-Indië doordringen in onze kringen.

Maar dat zal dan (en daar legt Mr Schokking allen nadruk op) gepaard moeten gaan met extra zorg voor hen, die dezen roep volgen. We wijzen hier op het prachtige werk, dat de A. M. V. J. reeds in Indië doet.

Gereformeerden denken hierbij natuurlijk het eerst aan het werk onder de verstrooiden.

Daarom ben ik Mr Schokking zoo dankbaar, omdat dit werk weer eens met alle „Wacht" op ons aankomt. In Indië heeft men dit allang gezien en ook onze kerken in hun geheel zijn zeker overtuigd van de dringende noodzaak van dezen arbeid.

Maar wordt de plaats, die dit werk in ons midden inneemt en toch moest innemen, niet geleend door het volgende woord van een verstrooide, die ook zat tusschen de polders en zijn sawah's? „Toen ik in Holland zat, kon de collecte voor de verstrooiden „bij de deur" het wel met een aalmoes doen, maar nu ik hier zit in

de rimboe-
ren Zonda-
willen vra-
zusters ni-
dubbel no-
hun toeko-

Om deze
boek binn-
te worden.

Het bre-
het leven

te werken

zorgen. Da

Het toor-

daar kunn-

het een ap-

met Indi-

vandaag

breiding v-

houden as

Europa.

Z.

Wie

abonnees

Aanm-

MUZ

Heeft D

zijn psalm

noch wal-

kwart- en

theorie, n

onzentweg

zijden gew

met al de

korting va

van poëti-

Welk ee

ging voor

onder de

„Terwij

zingen is

melodieën

rhythmu

een confl

en hen, c

In deze

schoone

dig rhytl

bewaren,

bleek de

bouwen,

der melo

greep op

is dan c

versregel

dit soms

het leze

met kleb

En zoo,

lichting t

regel 3 er

„Wee

Lezen!

geviel".

Zingen!

Maar w

bewust, t

dracht, b

rhythme

greep te

heeft voo

culatie in

Waarom

kerkgange

voortgaan

Want z

zeker in

En wás

eelsbrug

aantoon

minste m

mus der

richten d

van een l

hoefde te

Men oo

er was ge

voor te s

lossing".

„Wee

Wie za

melodie,

deeling k